

Het had
de hele dag
gesneeuwd.

Dikke vlokken vielen zachtjes naar beneden. Ze dansten in de wind en dwarrelden over de dikke laag sneeuw, die kraakte onder de rendierhoeven.

Eén vlok, groter dan de rest, zweefde naar het kleine rendier. Hij landde op haar neus en bleef daar liggen. Het puntje van haar tong kwam naar buiten, een roze tong tegen de witte sneeuw. De vlok smolt meteen in de wolk van haar warme adem.

'Je kunt geen sneeuwvlokken vangen!' lachte haar moeder. 'Dat weet je toch wel, kleintje.'

Maar Rendier had nog nooit sneeuw gezien - dit was haar eerste winter. De sneeuw lag als een stralend witte deken over de enige wereld die ze ooit had gekend.

Ze keek om zich heen in de vallei.

Ze herkende elke heuvel en elke kuil van deze plek,
waar ze nog maar pas geleden stond te wiebelen
op haar dunne jonge pootjes.

De bleke winterzon stond laag aan de hemel. Het kleine rendier volgde de andere rendieren naar de rand van het bos. De kudde trok naar het zuiden voordat de strenge winter begon. Rendier kon zich niet voorstellen dat de sneeuw te guur kon zijn, maar haar moeder zei dat het zou gebeuren.